

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-6 У. 2457/18
16.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Савић, председника већа, Јасмине Крстић и Сандре Пауновић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ...,, коју заступа адвокат Марија Тодоровић из Ниша, Краља Стефана Првовенчаног 3, поднетој против туженог Сената Универзитета у Нишу, Ниш, Универзитетски трг 2, кога заступа Виолета Јовић, запослена код туженог, ради поништаја одлуке СНУ број 8/16-01-007/2017-039 од 06.12.2017. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ...,, у правној ствари избора у звање, након одржане усмене и јавне расправе од 06.12.2019. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Сената Универзитета у Нишу, СНУ број 8/16-01-007/2017-039 од 06.12.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Сенат Универзитета у Нишу, да тужиљи, А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III О одлуци из става I диспозитива ове пресуде, обавештава се Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

IV **ОДБАЦУЈЕ СЕ** предлог тужиље да Суд председнику Сената Универзитета у Нишу изрекне новчану казну, као недозвољен.

Образложење

Оспореном одлуком, донетом у извршењу пресуде Управног суда II-1 У. 9946/17 од 19.10.2017. године, одбијен приговор тужиље, изјављен на одлуку Научно-стручног већа за техничко-технолошке науке Универзитета у Нишу, број 8/20-01-

009/14-006 од 08.12.2014. године, којом се Б.Б., овде заинтересовано лице, бира у звање доцент за ужу научну област – ..., на В.В. у

Тужила тужбом наводи да тужени орган по четврти пут није дао јасне и ваљане разлоге за одбијање приговора тужиле, већ је само побројао неправилности на које је тужила указивала, чиме је повредио правила поступка прописана одредбама члана 199. став 2. и члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку. Указује да тужени орган не прихвата став Управног суда изнет у пресудама II-2 У. 6065/15 од 03.12.2015. године, II-2 У. 4420/16 од 14.02.2017. године и II-1 У. 9946/17 од 19.10.2017. године, будући да опет доноси исту одлуку. Тужила истиче да је наведеним пресудама Суда јасно и недвосмислено утврђено да је повређен закон на штету тужиле, јер не постоји предлог Изборног већа факултета за избор Б.Б. у звање доцент. Посебно указује да тужени орган чињеницу, да нема предлога факултета за избор наставника по конкурс у од 12.12.2013. године, поново објашњава погрешним тумачењем одредбе члана 12. став 5. Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу, а које тумачење је Суд ценио у пресудама II-2 У. 4420/16 и II-1 У. 9946/17. Даље указује да је у изборном поступку било више процесних недостатака, а пре свега, да су у састав Комисије за писање извештаја о пријављеним учесницима конкурса именовани професори који су учествовали у ранијим поступцима по конкурс у, у којима су одлуке поништаване пресудама Управног суда, иако је тужила поднела захтев за њихово изузеће. Осим тога, наводи да се, на уштрб осталих услова конкурса превелики значај даје броју радова на SCI листи, да Научно-стручно веће за техничко-технолошке науке Универзитета у Нишу, на седници одржаној 08.12.2014. године није имало предлог за избор у звање доцент за ужу научну област ..., на В.В. у ..., дат од стране Изборног већа тог факултета, већ да је избор заинтересованог лица предложио ректор Универзитета, чиме је повређена одредба члана 65. став 2. Закона о високом образовању. Предлаже да Суд одлучи у спору пуне јурисдикције на тај начин што ће поништити оспорену одлуку Сената као и одлуку научно-стручног већа број: 8/20-01-009/14-006 од 08.12.2014. године, те поништити све радње у вези са конкурсом и поступак врати на почетак, да о донетој одлуци обавести Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и да председнику Сената Универзитета у Нишу изрекне новчану казну, као и да обавезе тужени орган да тужили надокнади трошкове управног спора и то трошкове таксе за тужбу и одлуку по Закону о судским таксама и трошкове за састав тужбе у износи од 16.500,00 по АТ.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета и одговор на тужбу, у коме, између осталог, наводи да је приликом одлучивања узео у обзир мишљење Управног суда изнетог у пресуди II-1 У. 9946/17 од 19.10.2017. године, али да је оспорену одлуку донео поступајући у складу са одредбом члана 65. став 2. Закона о високом образовању, којом је јасно прописано да Универзитет врши избор у звања. Такође, тужени орган наводи да тужила није пружила доказе за своје наводе којима указује да изабрани кандидат не испуњава услове конкурса, као и да су наводи тужбе у осталом делу неосновани, а осим тога, указује да је поступак поводом расписаног конкурса спроведен у складу са законом. Предлаже да Суд

одбије тужбу, као неосновану.

Заинтересовано лице је дало одговор на тужбу, којим оспорава тужбене наводе и истиче да је правно могуће, применом одредбе члана 12. став 5. Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу, да Изборно веће не предложи ниједног учесника конкурса за избор у звање доцент. Сматра да је тужени орган донео исправну одлуку, ценивши мишљење најкомпетентнијих професора по овом питању (чланова Комисије за писање извештаја) и да је поступак по конкурс спроведен у свему у складу са законом. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Управни суд је, у присуству свих странака, одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), с обзиром да су управном поступку учествовале странке са супротним интересима. На одржаној усменој јавној расправи, пуномоћник тужиље је изјавио да остаје у свему код навода изнетих у тужби и предложио да Суд уважи тужбу да донесе одлуку у спору пуне јурисдикције, тако што ће поништити оспорено решење и све радње везане за конкурс од 12.12.2013. године, да о донетој одлуци обавести Министарство просвете науке и технолошког развоја РС, да председнику Сената Универзитета у Нишу изрекне новчану казну, као и да обавезе тужени орган да тужиљи надокнади трошкове управног спора и то трошкове таксе за тужбу и одлуку по Закону о судским таксама, трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 и трошкове приступа Суду износ од 18.000,00 динара.

Заступник туженог органа је изјавио да остаје у свему код навода изнетих у одговору на тужбу и предложио да Суд одбије тужбу, као неосновану. Трошкове није тражио.

Заинтересовано лице је изјавило да остаје код навода изнетих у одговору на тужбу и предложило да Суд одбије тужбу, као неосновану. Трошкове није тражило.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа, одговора на тужбу заинтересованог лица, списка предмета, речи присутних странака и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 65. став 2. Закона о високом образовању („Службени гласник РС“, број 76/05...99/14), прописано је да универзитет врши избор у сва звања наставника, на предлог факултета, односно друге високошколске јединице, а академија струковних студија за наставнике у звању предавача и професора струковних студија, на предлог одговарајуће високошколске јединице академије струковних студија.

Одредбом члана 16. став 1. Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу, (СНУ број 8/16-01-003/08-007 од 31.03.2008. године), прописано је да Научно-стручно веће Универзитета може донети: одлуку о избору наставника у звање доцент, односно ванредни професор, у складу са предлогом Изборног већа факултета, односно позитивно мишљење Сенату

Универзитета за избор наставника у звање редовни професор у складу са предлогом Изборног већа факултета (тачка 1), одлуку да се не изабере учесник конкурса по утврђеном предлогу Изборног већа факултета, већ да се изабере други учесник конкурса (тачка 5.).

Тужени орган је оспорену одлуку донео поступајући у извршењу пресуде Управног суда II-1 У. 9946/17 од 19.10.2017. године. Наведеном пресудом, туженом органу је указано да је одлука, број СНУ број 8/16-01-003/17-012 од 29.05.2017. године, донета противно правном схватању Суда изнетом у пресуди II-2 У. 4420/16 од 14.02.2017. године, којом је туженом указано да је основан тужилин навод, да је првостепена одлука донета супротно одредби члана 65. став 2. Закона о високом образовању, јер научно-стручно веће у смислу наведених одредби Статута и Правилника, доноси одлуку о избору наставника у сва звања, осим у звање редовни професор, али да, према одредби члана 16. став 1. наведеног Правилника, која је у сагласности са цитираном одредбом члана 65. став 2. наведеног Закона, Научно-стручно веће Универзитета може донети одлуку о избору наставника у звање доцент, односно ванредни професор, само у складу са предлогом Изборног већа факултета (тачка 1.) или одлуку да се не изабере учесник конкурса, већ други кандидат, у ком случају је опет потребан предлог Изборног већа факултета (тачка 5.). У пресуди II-2 У. 4420/16 од 14.02.2017. године, Суд је навео да Научно-стручно веће за техничко-технолошке науке, без предлога Изборног већа факултета није могло да изабере једног од кандидата, чиме је поступио супротно члану 16. став 1. тачка 1. и тачка 5. Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу и члана 65. став 2. Закона о високом образовању, а које повреде правила поступка тужени орган није отклонио оспореном одлуком.

Тужени орган у образложењу оспорене одлуке, између осталог, наводи да би прихватање става суда изнетог у пресуди II-2 У. 4420/16 од 14.02.2017. године, значило да одлуку о избору наставника по конкурсима не доноси универзитет, него Изборно веће факултета, што није у складу са Законом о високом образовању и то ни са чланом 65. став 2., ни са чланом 65. став 7. тог Закона. Такође, тужени орган наводи да чињеница, да је Закон о високом образовању прописао да Универзитет врши избор у сва звања наставника, на предлог факултета, не значи да стручни органи Универзитета нису независни у доношењу одлука из своје надлежности. Даље, наводи да Научно-стручно веће приликом доношења одлуке мора самостално да процењује све релевантне чињенице и околности, с тим да је предлог који утврђује Изборно веће факултета само један од елемената који се цени према одредби члана 65. став 8. Закона о високом образовању. Имајући у виду изнето, тужени орган оцењује да се зато не може сматрати да је процедура окончана ако Изборно веће факултета није предложило ниједног кандидата за избор у звање наставника, већ то значи да Научно-стручно веће мора да цени ту околност, узимајући у обзир и друге елементе од значаја за одлучивање, а који су прописани Законом о високом образовању. У образложењу оспорене одлуке, тужени орган, даље, понавља разлоге из претходно поништеног решења наводећи да је на седници Научно-стручног већа за техничко-технолошке науке која је одржана 08.12.2014. године, приликом одлучивања у обзир узето да је чланом 19. став 5. Пословника о раду

научно-стручних већа Универзитета у Нишу, предвиђено да се најпре одлучује о предлозима који су дати у материјалу за седницу, а затим о предлозима датим на самој седници. Имајући у виду да Изборно веће В.В. у ..., није предложило ниједног учесника конкурса за избор једног наставника у звање доцент за ужу научну област ..., председник Научно-стручног већа је поставио питање да ли има других предлога, да је члан Научно-стручног већа за техничко-технолошке науке, Г.Г., предложио да се Б.Б. изабере у звање доцент. Имајући у виду наведену одредбу Пословника о раду научно-стручних већа Универзитета у Нишу, на гласање је стављен предлог Г.Г. дат на седници Научно-стручног већа, да се у звање доцента изабере Б.Б.. Тужени орган налази да је већином гласова Научно-стручног већа, правилно донета одлука број 8720-01-009/14-006 од 08.12.2014. године, о избору Б.Б. у звање доцент за ужу област ... на В.В. у

Имајући у виду пресуду Суда II-2 У. 4420/16 од 14.02.2017. године, пресуду II-1 У. 9946/17 од 19.10.2017. године, којом је утврђено да је тужени орган поступио противно примедбама изнетим у пресуди II-2 У. 4420/16 од 14.02.2017. године, као и разлоге дате у образложењу оспорене одлуке, СЛУ број 8/16-01-007/2017-039 од 06.12.2017. године, Суд налази да је тужени орган поново, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, својим активним непоступањем поступио противно примедбама Суда изнетим у наведеним пресудама, због чега је оспорена одлука донета повредом и одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да је надлежни орган, ако према природи ствари у којој је настао управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Налазећи да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, са изнетих разлога, тужбу уважио и поништио оспорену одлуку одлучујући као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредби чланова 40. став 2, 42. став 1. и 46. став 2. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде надлежни орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима тужиле донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужила у вези са покретањем управног спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...95/18), имала трошкове таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за

пресуду у износу од 980,00 динара, трошкове награде адвокату за састав тужбе, које је Суд на основу тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС” број 121/2012), одредио у износу од 16.500,00 динара, као и трошкове награде адвокату за приступ Суду на усмену јавну расправу, које је Суд, на основу тарифног броја 44. наведене Тарифе, одредио у износу од 18.000,00 динара, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, тужилци досудио укупне трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара.

Како је тужени орган донео управни акт противно примедбама изнетим у пресуди Управног суда, II-1 У. 9946/17 од 19.10.2017. године, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, то је Суд, сагласно одредби члана 70. став 4. истог Закона, одлучујући као у ставу III диспозитива ове пресуде, о наведеном известио орган, који сагласно одредбама члана 23. став 1. тачка 7. у вези са чланом 106. став 1. Закона о високом образовању, врши надзор над радом туженог органа.

Предлог тужилце да Суд председнику Сената Универзитета у Нишу изрекне новчану казну, Суд је одбацио као недозвољен, одлучујући као у ставу IV диспозитива, с обзиром да одлуку о новчаном кажњавању руководиоца органа, у смислу одредбе члана 75. став 2. Закона о управним споровима, Суд доноси по службеној дужности, а не по захтеву странке.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана: 16.01.2020. године, II-6 У. 2457/18

Записничар
Јелена Стојановић, с.р.

Председник већа-судија
Бисерка Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС